

Forfatter: Lange, Julius Henrik

Titel: BREV TIL: Larsen, Alfred Christian FRA: Lange, Julius Henrik (1878-05-27)

Citation: Lange, Julius Henrik: "BREV TIL: Larsen, Alfred Christian FRA: Lange, Julius Henrik (1878-05-27)", i *Breve fra Julius Lange*, Nordiske Forlag, s. 123. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002320804-000-shoot-L0023208040000084.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Julius Lange

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

TIL GAND. THEOL. A. C. LABSEN.
Auteuil, 27. Maj 1878.

Kære Larsen!

Tak for dit Brev og for, at du ikke var ked af Korrespondancen, jeg havde virkelig frygtet for det. Hvis du skulde finde, at jeg er en noget mat Korrespondent, saa betænk, at jeg bor en Fjerdingvej udenfor Paris og ikke saaledes som I Københavnerne kan »gaa hjem« for at skrive et Brev, endvidere at jeg bor selv tredie i 2 Stuer, i hvilke der kun er ét Bord. Jeg er desuden i disse Dage træt af alt det meget: Verdensudstillingen indeholder c. 4000 Kunstværker, den franske »Salon«, som nu er bleven aabnet, c. 2400. Louvre er som bekendt et af Verdens allerstørste Museer; desuden findes Luxembourgsamlingen og lidt herfra Versaillesamlingen. Enten maa man jo blive meget klogere eller meget dummere af hele denne Mængde. Jeg tror, at Forholdet korrektest kan udtrykkes saaledes, at man bliver meget klogere og noget dummere, saaledes at den positive Størrelse er noget større end den negative — ellers skulde Fanden da være her. Men i s. 124 disse Dage er Humøret gaaet fra mig, og jeg er mest optaget af Sagens negative Side, da jeg virkelig har følt mig overvældet.

I den danske Industri-Afdeling findes blandt Fiskerisagerne noget, som kaldes paa Etiketten »héros en gelée«. Franskmændene maa jo faa gruelige Forestillinger om, hvilket barbarisk Folk vi ere, at vi hædre vore Helte ved at lægge dem i Lage, eller de opfatte det maaske som noget, vi have optaget fra de gamle Ægyptere, som en Slags Balsamering af vore store Mænd. Sagen er den, at der gives en Fisk, som paa Dansk — eller Tysk — hedder Helt, hvilket Ord naturligvis, naar man slaar det efter i et Lexikon, findes gengivet ved »héros«. Tillige findes der en Kostumefigur af en Grønlænder blandt Pels-værksarbejderne; Franskmændene skulle være haardnakket tilbøjelige til at antage den for en træffende Gengivelse af den danske Type. I det hele taget ere vi nok meget uheldige. Vi have udstillet vore Husflidsgenstande paa en saa iøjnefaldende Maade, at Besøgerne anse dem for at være Blomsten af vor Industri, hvilket vi ere meget ilde tjent med. Det er overhovedet meget beklageligt, at vi ikke gøre meget mere Væsen af os, end vi gøre. Du skulde se, hvorledes Belgierne have grebet sig an; Facaden til deres Industriudstilling har alene kostet dem ½ Million francs; men den er ogsaa i højeste Grad splendid med Marmor og andre kostbare Stensorter. Deres Kunstudstilling er omtrent den bedste af alle Nationers og forbavsende stor af et saa lille Folk at være. Det er jo en Nation, som kæmper for sin Tilværelse; men jeg tør indestaa for, at hele det Publikum, der besøger Verdens-Udstillingen, bevarer den i Erindring med en Forestilling om glimrende Dygtighed. Selv om vi nu aldrig kunde have hamlet op med dem, saa burde vi dog have gjort mere, end vi have. Vi kunde jo f. Ex. have opført vor Façade af Smør, der er vort Hovedprodukt; og vi behøvede ikke at spare paa det fineste ævrede. Smør er som bekendt modtageligt for en meget delikat plastisk Behandling; Ca-nova modellerede i sin Ungdom en Løve af Smør, som skal have være fortræffelig, men senere er smeltet. Naar Sommervarmen kom, vilde vor Façade vel ogsaa forvandles til smeltet Smør, men det er jo ogsaa et fortrinligt Produkt, hvori der kunde indrettes et Akvarium med kogte s. 125 Torsk og Flyndere. Ja ved du hvad! Lidt Humbug maa der skam til i denne Verden, især paa en Verdensudstilling.

Her vimler stadig af Danske hernede. Blandt andre er Holger Drachmann her; han ser meget fed og trivelig ud; jeg hører, at han har faaet offentlig Understøttelse til at studere det franske Drama i Paris. Jeg har været 3 Gange paa Komædie for ogsaa at betale det franske Drama min skyldige Tribut. Den ene Gang saa jeg min gode gamle bekendt: le marquis de Villemer, som jeg saa her paa Odéon for 11 Aar siden, nu gaar det paa Théâtre français; jeg hører, at det ogsaa har gaaet paa vort Theater i Vinter; det blev for det meste nydelig spillet. Anden Gang — ja egentlig første Gang — saa jeg paa »Variétés« et ganske modernt Pariserdrama: Niniche, som ikke var saa lidt frivolt endda, men forresten meget morsomt. Tredie Gang 1½ komiske Operaer paa Bouffes parisiennes; den første var nydelig og meget uskyldigbarnagtig; den anden var væmmelig, især paa Grund af en enkelt Skuespillerinde, der var en gruelig Fedtklump af Liderlighed, tilmed snøvlede hun afskyelig, naar hun sang. — Jeg er ellers umaadelig tilfreds med at bo herude i denne fredelige Egn, hvor jeg sidder for aabent Vindue med smukke grønne Træer udenfor og Fuglesang i Grenene, og i alt Fald faa mine Øren ikke Lyd af Vognummel; jeg tror ikke, at jeg havde holdt det ud midt inde i Paris.

Hils alle gode Mennesker i København fra mig!

Din
Jul. Lange.